

1952-06-10

AFSENDER

Carl-Henning Pedersen

MODTAGER

Else Alfelt

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Dateringsbegrundelse:

Carl-Henning Pedersen har dateret brevet mandag d. 6. oktober 1952.

Brevet er skrevet over flere dage og han skriver således videre på det onsdag d. 8. oktober, torsdag d. 9. oktober og søndag d. 12. oktober 1952.

Afsendersted:

Frankrig, Grasse

Arkivplacering:

Carl-Henning Pedersen & Else Alfelts Museum, Arkiv M1

Emneord:

Frankrig 1952, Siagne, Tannon, Verona, Auribeau

DOKUMENTINDHOLD

Carl-Henning skriver fra Auribeau i Sydfrankrig, hvor han fortsat arbejder intenst med sit maleri og udforsker landskabet omkring sig. Brevet er præget af naturoplevelser, refleksioner over arbejdet og savnet af familien hjemme.

Han beskriver en vandretur langs floden Siagne, hvor han oplever frodig vegetation, vinmarker, bambuslignende siv og afsidesliggende stier. Flere af de figurer, han arbejder med i billederne, er under forvandling; de "gule mennesker" på lærredet bliver gradvist til sørgmodige skikkelser i landskabet. Carl-Henning fortæller om livet hos værten Mr. Parent, som undrer sig over kunsten, men samtidig er nysgerrig efter, om billederne kan sælges. Han bemærker også de store kulturelle forskelle mellem sig selv og de lokale. Han fortæller om lange vandreture til Tanneron, hvor han nyder udsigten over bjergene og kastanieskovene. Han beskriver et usædvanligt insekt, som ligner et levende strå, og besøger byens café og mindesmærke for de faldne i de to verdenskrige. Han skriver som opfølgning på sit forrige brev, om Else har fået undersøgt hvordan man får billeder med ud af Frankrig.

TRANSSKRIFTION

Kære Else og Kari

Mandag 6-10-52

I går Søndag var jeg på en smuk tur op langs den lille flod, Siagne. Grønt, grønt er der. Ikke alle steder er vinen plukket endnu. Der hænger endnu røde drueklaser ned fra de små vinstokke. På steder gror der nogen høje bambuslignende siv. Der er nogle træer, med jordbærlignende frugter. Blot endnu rødere. Men det er vist ikke nogen der kan spises. Ligeledes er her nogen tomattræer. Frugterne ligner til at begynde med grønne æbler, men når de er modne, søde tomater. Når man går op langs floden, er det som man forlader al civilisation. Til at begynde med er der en jordvej, efterhånden kun en sti, så steder hvor de har fættet al trævækst for at dyrke op – og så videre af næsten ufremkommelige stier.

Jeg er ved min eftermiddags kaffe. Mine gule mennesker hænger deroppe på rad og række og ser udeltagende ud. Det ender med at de bliver grønne træer, når de ser sådan ud. Mr. Parent var der oppe i formiddags sammen med sin søn. Han har vist planer om at lave loftet om til værelser. De tog i loftsbjælkerne, som er fuldstændig møre, gad vide hvor mange hundrede år, sådan nogle svære bjælker er, og nu virker de, som et kraftigt blæsevejr kunne gøre dem til det støv som endnu holdes sammen. De så på billederne, og han sagde, jamen det er jo en dronning. Og lidt efter fuld af mistro – sælger De noget af det. Set med hans øjne, er det

også skrubskørt. Men der er det med at sælge det, som er et fast punkt. Han sagde i morges til mig. De snakker ikke meget. For munden går på de her mennesker, dagen lang. De snakker og snakker. Bjærgene er meget smukke nu, de ligger i en dis. Solen er allerede væk fra min høj, og skinner kun på de andre derover. Det er stille. Engang imellem jager jeg en bi ud, som flyver ind af vinduet. Jeg glemmer ikke det værelse jeg havde i Verona. Det var fuld af myg, som jeg sloges hele natten med. Jeg slog myg ihjel, så væggene drev af blod. Uden at kunne få ram på dem alle. Jeg gad vide hvad de har tænkt, der gjorde rent efter mig. Blodpletter rundt på væggene. Mit blod som myggene havde stukket sig til. Nu forstår jeg bedre hvorfor de sprøjter med DDT. Her er jeg også på myggejagt. De første nætter havde jeg åbent. Men jeg blev hurtigt klogere. Men i en af ruderne er der et hul. Det finder de ikke, tænkte jeg – men gu gør de så. Jeg vågner om natten, og kan ikke falde i søvn, de summer om hovedet og farer ned på een, som jagere. Nu har jeg sat en avis for hullet og går stuen grundigt igennem med en avis. Banker på alle møblerne, for at ikke nogen skal være gemt og komme frem til natten. Men der skal nok være nogen gemt. Nu får vi se.

Onsdag: I dag har jeg været her i 14 dage. Jeg har sagt til Parent at jeg vil betale for den tid der er gået, og han sagde at han ville skrive en regning til i aften. Så nu er jeg spændt på hvad jeg skal gi. Mine gule mennesker forsvinder, langsomt men sikkert. Og bliver til sørgmodige skikkelser i landskaber. Ellers sker her jo ikke så meget. Jeg snakkede i går aftes med en franskmand. Men det var meget difficile (difficile = besværligt.) Men jeg kunne da forstå at han havde en kone der kunne seks sprog. Også konerne oppe på kirkepladsen, skulle i dag ha at vide hvad jeg for een. Om jeg var Amerikaner. Den ene viste mig en kurv med tre bittesmå pindsvineunger, der spiste blå druer. Nå nu jeg har malt et stykke tid til, så vil jeg nogen lange ture ud. Først skal jeg til Grasse og hente penge og sandsynligvis købe linolie. Ligeledes har jeg tænkt at købe to stykker krydsfiner, så kan jeg ha lærrederne i dem, så jeg ikke behøver at rulle dem, og kan så sende dem med toget. Har du hørt nogen om hvordan de har fået billeder hjem fra Frankrig? Nå om ikke andet må jeg kunne få det at vide i Cannes hos toldmanden der kunne tysk.

Torsdag: Nå jeg fik regningen. Den var som efter aftalen, 800 frc. om dagen +10%. For vinen giver jeg 90 frc. Så det er noget dyrere end i Italien. Så jeg bruger altså en 20 kr. om dagen. Ikke helt, men så går der noget til forskelligt. Men faktisk er det så samme pris som i Italien.

Søndag: Jeg tænkte der var et brev i går, men der var jo ikke nogen. Jeg var den dejligste tur op i Tanneron hele eftermiddagen, og kom først

tilbage da det var helt mørkt. Jeg havde haft sanda-lerne på, så jeg var meget øm i fødderne. Deroppe oppe har man udsigt ud over den dejligste fjeldverden, foruden at man går mellem høje kastanietræer, hvor kastanierner hele tiden falder ned. Jeg prøvede at spise en, men kastanier er ikke sådan at spise. Dem må man være vant til. Jeg så på vejen det mærkeligste insekt jeg har set længe. Et levende stykke strå. Temmelig stor, med forben der gik ned fra hovedet, så faktisk lignede den et lille menneske, på fire høje stylter. Kroppen var lavet og så nøjagtigt ud som et stykke strå. Til hale, var strået spaltet op, så den fik en lille krølle på hale. Det var det mærkværdigste dyr. Oppe i byen Tanneron, er der nogle huse, en cafe, hvor jeg fik et glas rødvin, et mindesmærke med billeder af faldne i 1914-18 og 1 var faldet i 39-40.

Jeg har malt alle mine lærreder over nu. Så nu kommer den besværlige anden omgang. Desværre får jeg ikke farve nok, tror jeg. Men så må jeg i gang med akvarellerne igen. Nu vil jeg se hvad jeg kan købe i Grasse. De kærligste hilsener og kys jeres Henning.

Håber at alt står vel til – at Else maler nogen gode billeder og at Kari har det godt og hilser til Vipse og de andre når I ser dem.

Thore Eide og Thore

Mandag 6-10-52.

I går søndag var jeg på en smuk tur op langs den lille flod, Siagne. Der
groer der alle skeder i en plukket ende. Der hænger endnu nogle drue-
klaser ned fra de små vintræer. På skederne gror der nogen høje, bambuslignende stier.
De er nogle træer, med jordbærlignende frugter. Blot endnu rødt. Men det er vist
ikke nogen der kan spises. Ligeledes er der nogen tomater. Frugterne ligner det
at begynde med grønne æbler, men når de er modne, røde tomater. Når man
går op langs floden, er det som man forlader et civiliseret. Tid at begynde med
er der en sandhed, efterhånden kom en ski, så skeder hvor de har faldet at træerne
for at dække op. Så vi ser af næsten uprægtkommetlige stier.

Jeg er ved min eftermiddags kaffe. Mine gamle venner, der kommer på
nat og nat og ser indtægtende ned. Det ender med at de bliver grønne træer,
når de ser sådan ned. Mr. Parens var der oppe i formiddags sammen med sin søn.
Han har vist planer om at lave loftet om til værelse. De tog i loftsbjælkerne,
som er fuldstændig overvokset, og viste hvor mange hundrede år så den nogle svære
bjælker er, og nu virker de, som et kraftigt bleserum kunne gøre dem til det store
som ender i hullet sammen. De så på billederne, og han sagde, ja, det er jo en
drømning. Og det efterfølgende af min søn - Salzer. De var noget af det. Det med hans
opgave, er det også skrevet. Men der er det mere at sige det, som er et fast punkt.
Han sagde imidlertid til mig. De snakker ikke meget. For minnen går jo de her men-
nester, de er lang. De snakker og snakker.

Bjergene er meget smukke, de ligger i en del. Salzer er allerede rødt på
min høj, og skinner himmel på de andre sider. Det er stille. Engang imellem
siger jeg til mig selv, som flyver ind af vindst. Jeg glemmer ikke det værelse
jeg havde i Verona. Det var fuldt af myg, som jeg slog hele natten med. Jeg slog
mange stykker, så væggene drev af blod. Neden at kunne få ram på dem alle. Jeg gik
vilde hvad de har tænkt, der gjorde mig efter mig. Blodpletter mindst på væggene.
Min blod som myggen havde smækket sig til. Nu tænker jeg over hvorfor de flyver
med DDT. Her er jeg også på myggengårde. De første natter havde jeg åben. Men jeg
blev hurtigt kløget. Men i en af moderne er der et brud. Det finder de ikke. Men
jeg - men jeg går de så. Jeg vågner om natten, og kan ikke fald i søvn, de stammer om
hovedet og farer ned på den som jaget. Nu har jeg sat en avis for bruset og går stien
grundigt igennem med en avis. Banker på alle møbler, for at ikke nogen skal være
gæst og komme frem til natten. Men der skal nok være nogen gæst. Vi for vi
st.

Søndag: I dag har jeg været her i 14 dage. Jeg har sagt til Parens at jeg vil betale for
den her der er gået, og han sagde at han ville skrive en regning. Vi i aften. Så når at
jeg spænder på hvad jeg skal gøre. Mine gamle venner, der kommer på
sikkerhed. Og, bliv til sæsonens skikkelse i landskabet. Ellers sker der jo ikke så
mange. Jeg snakker igen aften med en franskmand. Men det var meget afslappet. Men

Jeg kunne da forstå at han havde en kasse der kunne seke sprag. Oppe komme oppe på kirkepladsen, skulle idag, og at vide hvad jeg for den. Den jeg var Amerikaner. Den var vist nok mig en kasse med tre bittesmå pindskovsmønstre, der sprang de blå dæner. Så var jeg har målt et stykke til at, så vil jeg nogen lange. Fint skal jeg at Grass og hende pænge og sandt og rigtig købt linoleum. Ligeledes har jeg tænkt at købe to stykker konges fine. Så kan jeg ha lærerne i den, så jeg ikke behøver at møde den, og kan så sende dem med noget. Har du hørt nogen om hvordan de har fået billeder uden for frakker? No om ikke andet må jeg kunne få det at vide i Tannor, hos Holde manden der kunne tegne.

Torsdag: No jeg fik regningen. Den var som efter aftalen, 800 pr. om dagen + 10%. For vinen gik jeg 90 pr. Så det er noget dyrt end i Italien. Så jeg bringer altså en 20 kr. om dagen. Ikke helt, men så går det noget af forskelligt. Men faktisk er det så samme pris som Italien.

Søndag. Jeg tænkte der var et brev i går, men der var jo ikke nogen. Jeg var den daglige kun op i Tannor hele eftermiddagen, og kom først tilbage da det var helt mørkt. Jeg havde købt sandalerne på, så jeg var meget om i fodtænde. Derovre oppe har man nemlig ind om den daglige tænder, forstået at man går mellem høje kastanje træer, hvor kastanje hele tiden fælder ned. Jeg prøvede at spise en, men kastanje er ikke så, den at spise. Den må man være vant til. Jeg så på vejen det mærkelige at i hvert fald jeg har set mange. Et levende stykke strå. Tannor er, med forhen der gik me fra hovedet, så faktisk ligner den et lille menneske, på fire høje stykker. Kroppen var lavt og så rejste sig ind som et stykke strå. Til hals, var strået spækket op, så den fik en lille krolle på hals. Det var det mærkeligste dyr. Oppe i byen Tannor, er der nogle huse, en cafe, hvor jeg fik et glas rødvin, et mindemærke med billeder af faldne i 1914-18 og jeg har målt alle mine lærere over mig. Så nu kommer den bløde lige anden omgang. Desværre får jeg ikke farve nok, men jeg. Men så må jeg i gang med akvarellerne igen. Nu vil jeg se hvad jeg kan købe i Grass.

De kæreliste bussen og kys jens hemning.

Håber at alt skal vel til - at det skal være nogen gode billeder og at Kari har det godt og husker at kysse og de andre når det er den.